

המלחמה על המלחמה

הם נמלטו מאימת ההפגזות, בדרך למדינה זרה שבה ימשיכו להיאבק על חייהם • ילדים ונערים, חלקם עם סרטן ואחרים עם מחלת כליות קשה, חולצו מאוקראינה במבצע מורכב והגיעו לבית החולים "שניידר" • נסטור בן העשר רוצה להיות צלף, אבל "רק אחרי ההשתלה אני אתחיל לחלוט", סופיה בת הארבע קוראת לרופאים הישראלים "הטובים", וזלוטה בת ה-11 מנגבת את הדמעות של אמה, שאומרת: "כמו שקשה לקלוט את עוצמת השנאה של המלחמה, ככה קשה לעכל את עוצמת האהבה שאנחנו מקבלים כאן"

סמדר שיר • צילומים: טל שחר

להבאת הילדים והוריהם מימנו עמי לוסיג ורועי בני ימי מקבוצת אל.אר. נכון לעכשיו, אומרים בהנהלת שניידר, "אנחנו מתרכזים בטיפול בילדים ובמקביל מחפשים מקורות מימון חיצוניים". ארץ ישראל היפה - ובמיטבה. נטשה, אמו של נסטור, לא מכירה אף שם מאלה שהוזכרו כאן. אין לה מושג למי עליה להפנות את דברי התורה. "ספאסיבה", היא ממלמלת לכל עבר, ומספרת שלפני שמונה חודשים, אחרי שבנה עבר ניתוח כריתת כליה שלא שיפר את מצבו, הוא הועבר לריאליזה. "שנינו עזבנו את הבית שלנו בצ'רנומורסק, דרומית לארסה, מפני שאין בה בית חולים מפותח, ועברנו לקייב. כבר שמונה חודשים לא ראיתי את בתי אנסטסייה (13) שני שארה שם עם אחותי. כבר שנה לא ראיתי את בעלי. הוא ימאי, כשפרצה המלחמה הוא היה בהפלגה רחוקה, ורק השבוע הוא הצליח להגיע לרומניה שממנה יעבור לאוקראינה. הוא רוצה להצטרף לחימה".

"אני מתגעגע מאוד לפפה", אומר נסטור, "וגם לאני סטסייה, וגם לכלב שלי שקוראים לו פטריק וגם לחמוס ולחולל שאני מגדל. להם אין שמות".

ההפגזות הראשונות היו

נוראות, "מספרת נטשה. "כמה רעש. טררטור ובום. קירות בית החולים התחילו לרעד. נסטור היה מחובר לריאליזה והאחיות הורידו את כל המי טופלים, עם המכונות, למקלט גרול, שתי קומות מתחת לאדמה. מדי פעם, כשהשתרר שקט, אחד ההורים אור אומץ לעלות כדי לראות מה קורה, ואחרי רקה שוב נשמעו יריות והוא חזר למקלט בריצה. ככה ישבנו, בחושך, יותר משבוע, על הרצפה. בלי אוויר. בכל

וזה? "כן", הוא מספר באמצעות מתורגמנית. "בבית החולים בקייב הריאליזה נמשכת חמישים שעות".

ליה קליינר, אחות ריאליזה ששורשי משפחתה באומן, שולפת מזרועו את המחט ומעירה שחמישים שעות זה המון. "איר ילד בגיל הזה יכול לשבת כליכך הרבה שעות?" היא תוהה.

נסטור מבקש ממנה מגבת, ומזהר מפני שאמא שלו פוחדת מזרוחף הרם שקולח מזרועו. "אני עושה ריאליזה שלוש פעמים בשבוע", הוא מספר, "וכאן, בשניידר, כל טיפול נמשך רק שלוש שעות, או זה כיף. פה גם נותנים לי וריקת אילוחש עם מחט קטנה לפני שמכניסים את המחט הגרולה, ובזכותה זה הרבה פחות כואב".

נסטור הוא אחד מעשרה ילדים בעלי מחלות מסכנות חיים שהגיעו בשבוע לישראל, במטוס מנהלים פרטי של איש עסקים ישראלי, במבצע חילוץ שיום צוות של מרכז שניידר לרפואת ילדים מקבוצת כללית. שני רופאים ושתי אחיות דוברות רוסית ואוקראינית נשלחו להביא את הילדים מגבול אוקראינה-רומניה לתור

המיון בשניידר, שממנו הם שובצו למחלקות השונות, בהתאם למצבם הרפואי. המר בצע ההירואי הזה, שהתנהל בשיתוף משרד החוץ ומשרד התחבורה, לא היה יוצא לפועל ללא עשרות חברות ואנשים פרטיים שנתמנו למשימה. את ההיערכות הלוגיסטית אירגן איש העסקים עופר קרוינר (קונסול כבוד של אוקראינה בירושלים והבעלים של סיטי קפיטל גרופ) יחד עם רפאל יוחא (מנכ"ל סיטי קפיטל גרופ בקייב). את הטיסה הפרטית

שמיכה עבה מונחת על הכורסה שז' מודה למכונת הריאליזה, ומול הכורסה שהוטתה לאחור יושבת נטשה דימיט' רייב, אמו של נסטור בן ה-10. צפצוף חד שבוקע מהמכונה מקפיץ אותי בבהלה, ונטשה מרגיעה אותי בחיוך לבני. "גם בשבילי זו הפעם הראשונה", היא אומרת לי באנגלית רצוצה. "הכליות של נסטור לא עבדו מאז שהוא נולד, כבר בהריון וזה את הב עיה, אבל בבית החולים בקייב לא מרשים להורים לשת ליד הילד שמחובר למכונה. שם ישבתי במסדרון, מאחורי הרלת, וחשכתי שהטיפול עובר בשקט. קיוויתי שבתנחה הזאת, חצי ישיבה חצי שיכבה, הוא נרדם".

נזאר בן ה-16 הוא היחיד שהגיע לבדו. "אני מדבר עם ההורים בווטסאפ. ברור שהייתי שמח אם אמא שלי הייתה לידי, אבל כבר התרגלתי להיות לבד. לכל דבר מתרגלים"

סליחה, איפה נסטור?

"מתחת לשמיכה", היא מצטחקת. "נסטור, איפה אתה?" לאט לאט מופשלת השמיכה וחושפת ראש אדמוני ("כל השיער שלך פרוץ!"). נופת בו (אמו) ועיניים צבע עים. "לא נרדמתי, אבל קצת נימנמתי", הוא נראה נבוך ומבו לבד. כבר שבוע שהוא מטופל במחלקת הריאליזה במרכז שניידר, אבל זה המפגש הראשון שלו כאן עם מצלמה. יש הבהל בין ריאליזה בקייב לבין ריאליזה במתחדיק?

פרופ' קראחה. חשבה דקה, והצטרפה למבצע

נסטור דימיטרייב
מטופל כשלצידו אמו
נטשה. מתגנענע
"כלב שלי פטריק"

סופיה בוגאץ'
ואמה אולגה.
"בסוף היא תחזור
להיות בריאה"

**"בהפגזות הראשונות קירות
בית החולים רעדו", מספרת
נטשה. "הורידו את המטופלים
למקלט. כל פעם שהיו בומים
ההורים הרעישו כדי שהילדים
לא ישמעו, אבל הם שמעו הכל"**

לשלושה וסבתא לכנדה, לא חשבה יותר מרקה לפני שהתחילה לראו ציוד רפואי למסע אל הלא נודע. "כשהילדים שלי שמעו שאני מצטרפת למבצע החילוץ הם שאלו אותי אם לא מצאו בבית החולים רופאה יותר צעירה", היא מספרת. "ענית להם שכוכות העבודה שלי עם ילדים אני נשארת צעירה וקצת הרפתקנית". יממה של מתח עברה עליה עד להמראה. "קיבלנו את סיכומי המחלה של הילדים, אירגנו ציוד למקרי חירום ולטיפול שוטף, השגנו בלוני חמצן ומוניטורים לניטור וארנו תיקים עם תרופות. ברגע האחרון קנית תבילה גדולה עם סוכריות על מקל. כשאמרו לי שהילדים יגי עו לגבול אחרי 40 שעות נסיעה והיו סחוסים מעייפות התעקשתי שילד הוא ילד. וצדקתי. הם התנפלו על הסר כריות וביקשו עוד".

איך נראה הילדים כשהגיעו לגבול?
"מבחינת רפואית כולם היו במצב יציב, אבל האוטובוס שלהם הגיע באיחור של ארבע שעות. זו הייתה נסיעה לא מאות קילומטרים בשלג ומספר פעמים, כשנקלעו לא זורי קרבות, היה עליהם לעצור ולמצוא מחסה במקלט. הילדים, שישנו על רצפת האוטובוס, ירדו ממנו באפסית כוחות והעניינים של האמהות הביעו חרדה. הילדים הקי טנים שבתבורה בכלל לא הבינו מה קורה, אבל האמהות ידעו שהן משאירות מאחור בעלים וילדים נוספים, שמי יודע מתי יוכל להתאחד איתם. כשהילדים עלו למטוס הפרטי, הריילת הישראלית ביקשה ממני לראו לכך שהם יחלצו את נעליהם כדי לא ללכלך את הריפוד. אמרתי לה 'אל תראגי' וצדקתי. הם חלצו את הנעליים ביוזמתם והתיישבו בשקט בכיסאות. כארוחה, ניוקי ולזניה, הם אכלו בנימוס ושאלו אותי איך אומרים תודה בעברית".

לפעמים עדיף לא להבין

ההיגיון מתקשה לקלוט כמה מהפכים עברו בחודש האחרון על אולגה בוגאץ', אמה של סופיה (4) חולת לוקמיה. "כבר לפני שלושה חודשים התחלתי לחשוך שמשוה לא בסדר עם הילדה", היא מספרת. "החום שלה עלה וירד. בלילה מרדתי לה 40 מעלות ובבוקר היה לה חום תקין. כשבדיקה דם גילתה שהמוגלובין שלה ביירדה היפנו אותנו לבית החולים בקייב. בעלי נשאר בבית שלנו בצ'רנוביץ עם בתנו הבכורה אנה (10) ויצאתי עם סופיה לדרך. בקייב התחילו מיד בבדיקות יסודיות, כולל מח עצם, ובדיקו לפני חודש הוריעו לי שהדרך להחלמה תהיה ארוכה. סרטן הדם".

הרופאים בקייב נשמעו אופטימיים?
"לא כל כך, אבל הם לא תתייחסו לאבחנה כמו אל גור דין מוות וזה עודד אותי מאוד. התחילו לטפל בה בסטנדרטים ותוך כמה ימים ראיתי שינוי קיצוץ" ני במצב הרוח שלה, מילדה רגועה ושמחה היא

בכורה הסמוכה לשלו יושב נואר צ'רבק (16) ומשחק בטאבלט. גם לפטופ הוא קיבל. עמותת "גורר לים מהחיים", שבה חברים הורים לילדים חולי סרטן, מרעיפה מתנות על האורחים. לפני שלושה חודשים, כשהתבשר שעליו להתחיל בטיפולי דיאליזה, נואר עזב את ביתו בעיר ז'יטומבסקה ונסע, בגפו, לבית הורו לים בקייב שבו שהה באשפוז מלא. "אמא ואבא לא יכלו לבוא איתי לקייב מפני שיש לי גישה אחים ואחיות. הורעתי להם בטלפון שאני טס לישראל. עכשיו אני מדבר איתם בווטסאפ ומספר להם שמטפלים בי יפה. גם סיפרתי להם שבצוות יש הרבה רופאים ואחיות שמ' דברים רוסית או אוקראינית ושאינן לי בעיה להסתדר". האמהות של המטופלים האחרים אימצו את נואר. בש עות הערב, כשהן יוצאות עם ילדיהן לאוויר הצה, ברד בה של שניידר, הוא מצטרף לחבורה. אחת מהן מוגדרת כאפטרופסית שלו למקרה שיהיה צורך לקבל החלטות רפואיות. "ברור שהייתי שמח אילו אמא שלי הייתה לירי", אומר נואר, שרואה את עתידו כמתכנת מחשבים, "אבל כבר התרגלתי להיות לבר. לכל דבר מתרגלים".

גם לאוכל הישראלי?
"עוד לא טעמתי חמוס", הוא מגחך. "הוא נראה לי מורו. גם לגבינה הלבנה יש טעם אחר, אבל בכל פעם שמביאים ארוחה אני נדהם מהמבחר. כמה אופציות!"

להמתיק את הגלולה

בקומה השביעית ממתנה להם פרופ' עירית קראוה, מנהלת מחלקת ילדים ג' במרכז שניידר, שלרגל פו רים עושה מסכת קורונה שחורה שעליה צוירו פסים לבנים של עכביש. כנפרולוגית ילדים וכרוברת רר סית ואוקראינית היא נבחרה לצוות שטס לעיר סוצ'בה שעל גבול רומניה ואוקראינה יחד עם ד"ר אבתי וייס כך, רופא בכיר ביחידה לטיפול נמרץ ורשת אחיות, יוליה ניקיטין ונטליה סירוטה. קראוה (61) נשואה, אם

פעם שהתחילו בומים כל ההורים צעקו והרעישו כדי שהילדים לא ישמעו את ההפגזות, אבל הם שמעו הכל. הפציצו אותנו בלי סוף. כשהצוות סיפר לי שיש אפשרות לטוס לישראל זה נראה לי מורו, אבל ידעתי שאני חייבת להציל את נסטור. בלי דיאליזה הוא לא ימשיך לחיות".

לחזור לחיים נורמליים

ביום ראשון שעבר הם יצאו לדרך במשאית צבאית. ילדים ואמהות. "עשר שעות נהיגה, עשרים שעות, שלר שים", נטשה פולטת אנחה. "לא ידענו שהמסע הזה יארך 38 שעות. הדרך נראתה אינסופית והילדים היו חלשים ומתשים. חלק הקיאו. מישוה התעלף. התפללתי שנגיע לגבול בשלום. והנה, עכשיו אנחנו בממקום הכי בטוח בער לם, עם הצוות הרפואי הכי טוב בעולם. כנראה שאלוהים, לא משנה איך נקרא לו, שמע את התפילות". שירה אברורמחנב, מצוות החינוך של שניידר, מניחה כובע של ליצן על ראשו של נסטור ומנסה להסביר לו מה זה פורים. הוא מוויך אל דמותו שבמראה וגומב במילה החיורה בעברית שכבר קלט - "בסדר". בקייב שמו מופיע ברשימת הממתינים להשתלת כליה, שרק היא תפסור אותו מעונשה של הדיאליזה, ואם הבחירה תהיה בידיה הוא מעדיף לעבור את ההשתלה בארצו. "גם אני מקווה שנוכל לחזור הביתה, לחיים נורמליים", אמו מעידה. "הגענועים למשפחה הורגים אותנו. וגם הראגה לגורלם".

נסטור, מה תעשה בשבת?
"אני אוהה לחום" הוא מכריז בגאוה.
מה תלמד באוניברסיטה?
"איך להיות צלף".
את זה לא לומדים באוניברסיטה.
הוא תולה מבט נושא באמו. "באמת לא לומדים את זה באוניברסיטה" הוא שואל. "כשהיא מהגנת אליו הוא מסיר מראשו את כובע הליצן ומספר שאין לו תוכניות לעתיד הרחוק. "קק אחרי ההשתלה אני אתחיל לחלום".

פיידרמן, אבל אני אהיה ספידרמן אמיתי. כזה שמ' ציל את כולם".

שבוע להציל את הילדה

ביציאה ממרכז שניידר אנחנו פוגשים עוד פצינטית. זלוטה קרפיק (11) מהעיר טרנופול. היום לא נקבע לה שום טיפול, אז היא ואמה קפצו לבית אורנית, מרכז תמיכה וסיוע לחולי סרטן של עוד מציון, הסמוך לבית החר לים. זלוטה ("בישראל קוראים לי והבה") ושתי אחיותיה הקטנות שמחות לשחק שם עד הערב, או יחזרו באוטובוס לבית משפחה ישראלית ברחובות שמארחת את ארבעתן. "זה לא פשוט לקלוט ארבע נפשות", אומרת אמה, ורר ניקיה. "המשפחה הישראלית הזאת היא לגמרי ישראלית, לא מדברים מילה באוקראינית וגם לא ברוסית. אבל מה אני אני?"

"אמא, אל תבכי", זלוטה מעבירה אצבע אחת על לחייה של האם, "בסוף הכל יהיה טוב". "כן, בסוף", אמה מתעשתת. "כמו שקשה לקלוט את עוצמת השנאה של המלחמה כמה קשה לעכל את עוצמת האהבה שאנחנו מקבלים כאן".

זלוטה הייתה בת ארבעה חודשים כשהתחילה להקיא. "עשר פעמים ביום, לפעמים אפילו יותר", מספרת אמה. "הרופאים חשדו שיש לה רגישות ללקטוז. כשהייתה בת שנה החלטתי לערוך לה בדיקת אסאראיי באופן פרטי, שעולה באוקראינה חזר תופעות וגם יש רשימת המתנה ארוכה. התגלה שלזלוטה יש גידול בראש ושיש לנו רק שבוע להציל את הילדה".

במקרה של חולה קורונה, אלא בחלוקים. "כדי להגן עליו, יש לו חירוק עמיד", מספרת אמו, לנה. "כבר בהיריון איבחנו שיש לו כשל כלייתי, אבל רק לפני חצי שנה הוא התחיל בריאליה. הרוחנו כמה שנים של שקט יחסי. הוא בני היחיד".

הם גרים בקייב, והטיפולים נערכו במסלול של אשפוז יום. "שלוש פעמים בשבוע באנו בבוקר ובצהריים חזרנו הביתה. זו הפעם הראשונה שרר סלן באישפוז מלא והוא לא מבין למה הוא צריך לשהות בבית החולים מדי יום, כל היום. קשה לו. כשעצוב לו הוא מבקש להתחבר בווטסאפ לאבא שלו. אלה החיים".

בחדר הסמוך מאושפז ארטמי ספאסיצ'נקו (6) מקייב שעובר ריאליה כבר חמש שנים. "מורגע שהוא נולד הוא סבל מאי-ספיקה כלייתית", מספרת אמו, יוליה, שנטשה את עבודתה כדי להתמסר, פול טיים ג'וב, לבנה היחיד. "במהלך ההיריון, כשאיבחנו את הבעיה,

הפכה למאוד מאוד עצבנית. כשהתחילו ההפגות, חוסר השקט שלה גבר. גם מהפחד וגם בה שפעת התרופה. ואז הרופאים הודיעו לי שאני חייבת לטוס עם סופיה לישראל. אפילו לא נפרדתי מבעלי ומבתי, לא היה לנו זמן. אבל כמה טוב שהגענו לכאן", היא מחייכת. "הרופאים אומרים שיש לה 90 אחוז סיכוי להחלים. הם הסבירו לי שזה לא יודעת מה מהיום למחר, אבל בסוף היא תחזור להיות בריאה".

סופיה יושבת במיטתה, מנסה להרכיב פאול ומתרגזת כשזה לא הולך לה במכה הראשונה. "עכשיו התחלנו כי מותרת", מספרת האם, "והיא לא יודעת מה מחכה לה, אבל אני חייבת לציין שהאווירה פה שונה מאשר בבית החולים בקייב. כאן, כל הזמן ניגשים אלינו ושואלים מה שלום סופיה. האחיות אוהבות אותה. וכאן, לא עושים שום פעולה בלי להסביר לי מה עומדים לעשות ולאיוו מטרה.

נאר שצ'רבק.
"עוד לא טעמתי
זוה,
חומס, זה
נראה מוזר"

זלוטה קרפיק.
"אמא, אל
תבכי, בסוף
יהיה טוב"

ארטמי ספאסיצ'נקו
ואמו יוליה. "כששאנדל
אהיה ספידרמן
שמציל את כולם"

רוסלן אניקייבה ואמו
לוה. "כשעצוב לו
הוא מבקש לדבר עם
אבא בווטסאפ"

פרוב' קראוזה,
שלוותה את
הטיסה: "חיכינו
לילדים עם ציוד,
בלוני חמצן
ותרופות. הם
ירדו מהאוטובוס
באפיסת כוחות
אחרי נסיעה
של מאות
קילומטרים
בשלג, באזורי
קרובות"

ככה אמרו?
"כן, באוקראינה שמים הכל על השולחן. ברגע ששמעתי את המשפט 'יש לכם שבוע להציל את הילדה' החלטתי להילחם עד הסוף. מכרנו את כל הרכוש שהיה לנו, לקחנו הלוואות וטסנו להונגריה, לפרופסור שממך חתמנו על חוזה. הוא לא הצליח להוציא את כל הגידול, שהתיישב במקום שקשה מאוד להגיע אליו. חזרנו הביתה וזלוטה המשיכה להקיא. בגיל שלוש היא שקלה רק 6 ק"ג ועוד לא הלכה, כל היום ישבה בקשת בפינה שלה, אבל לא התייאשתי. חיפשתי באינטרנט ומצאתי שב' סיאטל, ארצות הברית, יש בית חולים ליי לדים שמקבל תיירות מרפא. נרשמתי לכל מיני עמותות, קיבלתי סיוע כספי וטסנו לשם, לשנה. זלוטה עברה הקרנות, שבסיומן התחיל תהליך שיקום ממושך, אבל היא יצאה משם בריאה. או לפחות נקייה. עובדה, אפילו לא הזמינו אותנו לבריקות מעקב".

בשנת האחרונה הרגישה האם שזלוטה מתקשה לשמור על שיווי המשקל. "הבנתי מה המי שמעות", היא אומרת, "כשבתה הבכורה שוב גבת מלחייה את הדמעות. 'עשינו צילום ראש רגיל והוא הראה שהגידול חזר. או שמעולם לא נעלם. בכל מקרה, הוא גדל, ופתאום פרצה המי

הציעו לי לעבור הפלה", היא מנמיכה את קולה, "אבל הלב שלי לא נתן לי להרוג את הילד".

את שמחה שלא הקשבת להם?
"איך אפשר לא לשמוח? היא אומרת, "תראי מה יצאו ילד רזונט, שהקן קולנוע, יפה תואר. ברור שלא קל לחיות ככה, וברור שהייתי שמחה אילו הילד שלי היה בריא, אבל הוא אוהב ליבני. מאז שנולד הוא לא היה אפילו יום אחד בגן. אסור לו לצאת מהבית. הוא כל הזמן איתי. אני שלו והוא שלי".

מה ידעת על ישראל לפני שעלת לטיסה?
"לא הרבה", היא מתביישת להודות, "וגם לא רציתי לשאול. בבית החולים בקייב אמרו לי שבשארית יש רפואה טובה וזה הספיק לי. הייתי חייבת להציל את הילד שלי".

ארטמי (טומה), זה שם החיבה שלו) מרים את ראשו מהסרט המצויר שבטאבלט, מסיט את השיער בצבע חיטה ממוזן ושואל מתי יהיה ערב. הוא אוהב את שעות בין הערביים, לפני החושך, בחוץ, ברחבה. אמנם אסור לו לרוץ ולהשתולל, אבל הוא שמח לפגוש את הילדים מאוקראינה. הם כבר הפכו לכמעט משפחה.

"אולי החברים שלך ישכנעו אותך לאכול", מקניטה אותו אמו ומספרת, שגם בביתם, בקייב, הוא היה ברוך. "טומה", היא פונה אליו, "אתה שומע? צריך לאכול על מנת לגדול".

"כשאנדל, אני אהיה ספידרמן", הוא מנמיכה לה. "כאן, בבית החולים, חצי מהמחלקה התחפשה לס' "

הופעתו להיווכח כמה רובי רוסית יש בצוות. המון! אבל לצערי אני דוברת רק אוקראינית, אז גם כשמסבירי רים לי לא הכל אני מבינה". ובהרהור שני היא מוסיפה: "אולי עריך ככה. זה מפתח לדעת את כל הפרטים".

אבל השינוי המשמעותי ביותר מתחולל בשיטת הטיפול. עובדת סוציאלית של המחלקה שמתפקדת כמתורגמנית, מספרת שבחנה של סופיה, מתחת לעור, הושלך פורט, מעין כפתור שדרכו מורום החומר ישירות לווריד. "זה באמת שינה לנו את החיים", מספרת האם בהתרגשות. "בבית החולים בקייב ערכו לה בדיקות דם כמה פעמים ביום ולא תמיד מצאו מהר את הוריד. עכשיו, עם הפורט, חסל סדר דקירות. ולפני כל בדיקה מורחים לה משחת אילוחש. אז מה הפלא שסופיה קוראת לרופאים הישראליים 'טובים' בקייב היא קראה להם 'רועים' כי היא לא מבינה שהבעיה היא המחסור בצידור".

עד מתי תישאר בשיידר?
"אני לא יודעת", היא עונה, "גם הרופאים עוד לא יודעים, הכל עוד טרי. אבל ברגע שהמלחמה תסתיים נבקש לחזור לאוקראינה. סופיה מתגעגעת לאבא שלה. היא הבטיחה לי שתהיה חוקה ותעמוד בכל הטיפולים הנמצא את הסרטן בתנאי שאבא שלה יעמוד ליד מיטי תה ויחזיק לה את היד".

לבד אבל ביחד

הכניסה לחדרו של רוסלאן אניקייבה בן החמש דר' רשת מאנית להתמגן. לא בחליפת מגן אטומה כמו